

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Tres Angelorum conditiones sunt, quibus in hac vita eisdem conformari
debemus. Serm. III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

Humilitatē
angelorum
quo boni
imitentur
religiosi.

tamen secundum carnem viuunt. Proinde sicut Christus inquit ad Brigittam libro 6. scilicet perfectissima vita est in carne, non carnaliter viuere, similisq; vita angelica. Ne prolixior sim, vnam duntaxat ex multis adhuc addam. Angelorum cum sint varia ministeria, variatq; officia, & alij sint superiores, nulla tamen inter eos est superbia, nulla inuidia. Nemo enim ex prelatione fit ibi tumidior, nemo de subiectione vilior, quia cum nulli aliquid desit ad felicitatem, etiam, aliena quisque possidet per charitatem. Simili modo in bonis cœnobijs religiosorum, quamlibet ibi simul viuentium sit naturalis inæqualitas, morum varietas, officiorum disparitas, gratiarum deniq; dissimilitudo, per humilitatem tamen & studium pacis, omnibus est ad bonum vnanimitas, omnium mutua charitas, vt veluti vno in corpore dispariambra, cum sint in multis dissimiles concordia tamen & dilectione se arbitretur æquales, nec distinctio diuidit, quos charitas vnit. Hoc nobis largiatur Iesus Christus & angelorum & hominum Creator ac Dominus, Amen.

IN EADEM SOLENNITATE.

Tres Angelorum conditiones sunt, quibus in hac vitadem conformari debemus.

Sermo III.

Vita monastica, quam habeat similitudinem cum vita angelica.

Concordia angelorum summa quod sit vobis imitanda, Phil. 2. 3. Cor. 1.

1. Cor. 9.

ERVnt sicut Angeli Dei in caelis. Matth. 22. Charissimi fratres, est omnibus in futura promittitur vita fore sicut angelos Dei, hic tamen nihilominus est reperire statum, viuendiq; genus, quo similitudo aliqua ad vitam angelicam exprimitur. Sit hoc vita monastica, vbi regulariter obedienterq; viuatur in charitate fraterna, in obseruantia pacis, & in cultu deuotionis. Multo magis censenda est tamen vita Carthusiana, in qua vel similitudo nominis cellarum & coelorum, cellæ & cœli similitudinem subiungat actionis. Itaque charissimi fratres, obseruemus quæ sint exercitia studijq; angelorum, vt illa imitando & nos angeli, aut saltem angelici mereamur deesse & dici. Angelorum summa est concordia, & hæc sancta & sub obedientia Dei. Charissimi fratres, sit in vobis concordia, pax, mutuusq; animorum consensus, vt id ipsum dicatis omnes, & non sint in vobis schismata. Sit concordia inter vos, sed sancta ad bonum, vt vnusquisque & verbo & exemplo fratrem suum prouocet ad obseruantiam religionis, ad exercitium virtutis, ad cultum deuotionis. Sit in vobis, inquam, concordia, vt idem vobis parq; studium insit ad meliora proficiendi. Sit in vobis concors pro virtute certamen, quo nemo velit aliena virtute superari, nemo velit emendatione vita inferior haberi, nemo velit ab altero bonitate vinci. Hoc certamen, hoc studium in singulis vigeat, vt concordia animo, vnanimi proposito, vnusquisque non laudatior, sed perfectior, hoc est, humilior, mitior, patientior, obediensior, & quibuslibet operibus bonis ditior esse contendat. Charissimi hanc concordiam vobis precor, hanc suadeo, hanc opto, vt simul curratis omnes & singuli perfectionis brauium obtinere satagatis. Ex hoc studio, ex hac æmulatione virtutis omnes eritis pares, omnes eritis concordēs, omnes vnanimes, quia eodem Spiritus in vobis vos illuminabit, vos reget, & ad eundem finem impellet.

Pax animi
vera vnde o-
riatur.

pellet. Inde sequetur vera pax animi, vera tranquillitas cordis, quia ubi e-
iulmodi studium Deo in omnibus placendi perseverat, ibi rixa, invidia, ran-
cor, contentio, simula, & quicquid id generis Deo aduersatur, locum seu
quietem non habet. Eam ob rem, charissimi, sicut Angeli Dei estote concor-
des, vt sit in vobis idem velle, & id quidē in omnibus secundum Deū. Quod si
in hoc quoque dissentio contingat, vt vnus quidem hoc, alius aliud dicat esse
secundum Deum, non desit humilitas, & seruabitur charitas, recipiatur in-
formatio, admittatur consilium non confidatur sensui nimis proprio quia &
sapientia quae de sursum est (Iacobo Apostolo teste) *suasibilis est, modesta, pacifica,*
& bonis consentiens. Cogitetur & haec esse voluntas Dei beneplacens & perfe-
cta, cedere videlicet etiam in bonis propriae opinioni, & subdere se alterius
consilio, licet non meliori, bono tamen & licito propter Deum, non absque
grandi feonore spiritualis est profectus, qui ex abnegatione sui pro virtute
cumulator exurgit. Nonne Christus dicit: *Non veni facere voluntatem meam,*
sed eius qui misit me patris. Et quae fuit voluntas Christi, quam non venit face-
re? Siquidem in Christum mala voluntas non potest cadere. Et tamen dicit:
Non veni voluntatem meam facere, sed eius qui misit me patris. Dicat ergo & Chri-
sti discipulus: Non veni ad ordinem vt faciam voluntatem meam, sed eius
qui me vocauit Christi. Non veni facere voluntatem meam, licet, praelato,
aut fraterna charitate non contradicente, alioqui bona sit, sed non veni face-
re voluntatem meam licet bonam, vt dixi. Quare? Profecto vt faciam melio-
rem, id est, vt faciam voluntatem praelati, tanquam vicarij Christi, cui me
subdendo propter eum, qui se subdidit, & tradidit se in mortem propter me,
faciam sic abnegando me mihi vtilius, quam faciendo propriae deuotionis
amittam meritum, sed duplicabo etiam tractum, vt bonae voluntati pro-
priae tribuatur praemium, quam ne prodiret in opus, non fecit ignauia aut
focordia, sed obedientia. Et cum aliud quod iussus sum, interea facio, bonae vo-
luntatis merito addo etiam obedientiae fructum. Angeli vbiunque sint ni-
hilo minus Deum cogitant, Deum vident, Deum laudant, Deo inharent. Et
bonus celsita Carthusianus, quocumque vadit, siue solus, siue inter alios con-
stitutus, semper cor habere satagit ad Deum eleuatum, Deum cogitat, cum
Deo mente loquitur, & Deum in se loquentem audit. O quam dulcis est huius
deuotio, quam tranquilla, qui nulla re animum suum implicat, nullis curis
se innectit, sed haec sola est eius cura, vt mundum cor offerat Deo, vt nihil in
se habeat, quod oculos diuinos offendat, aut quo inter se & Deum medij ali-
quid fiat. Fratres charissimi, qui haec in se nondum sentit, interroget semeti-
plum quare non sentiat, fortasse nimium extra se raptus, fortasse curis tem-
poralibus nimium immerfus, fortasse sensuum oblectationi deditus, fortasse
in aliorum vitam & mores nimis oculus, fortasse alienarum conscientiarum
celor aut inuestigator amarus, aut in occultis peccatis a Deo derelictus, aut li-
nore & superbia, vnde temeraria etiam nasci solent iudicia, inquinatus. Cha-
rissimi, in omni loco & tempore studetis puritati cordis, non oscena tan-
tum a corde propulsando, sed omnia etiam quae a Deo distrahunt animum,
aut extra Deum ad sui amorem illicunt. In choro, in diuino officio, circa al-
taria, in oratione, sit bonus Carthusianus ad Deum attentus, cum reueren-
tia & deuotione, omnia agens.

Iacob 3.
Rom. 12.

Ioan. 6.

Phil. 2.

Officium
Angelorum
vbi que lo-
corum quod
sit.

Cordis puri-
tati omni
loco & tem-
pore studen-
dum est.

Ceremonia
externa
quo fieri
debeant.

Scopus reli-
gionis mo-
nasticæ tem-
per attende-
dus quis sit.

Hæc enim, id est, deuotio & reuerentia, faciunt vt veniæ, genuflectiones, supplicationes, vt inclinationes nostræ non ita perfunctoriæ atque steriles, & ita penè sint mortuæ, hoc est, intentione ac spiritu carentes (sicut quorundam esse timeo) sed viæ atque ex pietatis deuotionisq; feruore quasi modo primum genitæ siue elicite, per intentionem tunc vigentem Deo offerantur atque in Deum referantur. Hoc contra eos est, qui rarissimè ad Iesu aut matris eius nomen caput inclinant, qui venerabili sacramento, non toto (vt monachorum est honorum) corpore se curuant, sed tanquam si rustico bonam diem optarent, capite vix modicum inclinato salutant. Ad Gloriam Patri (vbi sanctæ Trinitati cœlestes etiam beati se inclinant) stant erecti aut quasi phantasijs pleni, vix in fine ad sedendum potius, quam ad inclinandum se parumper submitunt. Ad finem diuino in officio currunt, quasi operatilla perditæ forent, aut tempus inutiliter consumptum, q; diuinis laudibus, diuinis ministerijs, diuinisq; cultui impenditur, aut inania futiliatq; alia quibus occupantur, & ad quæ festinant, Dei obsequijs præferenda sint. Verum hæc ad alios. Vos autem, charissimi fratres, rogo ac moneo, vt scopum finemq; vestrum, id est, vocationis vestræ attendatis, studeatis puritati cordis, seruituti quæ Deo promissistis. Facite cum deuotione, reddite cum hilaritate quæ Deo obtulistis. Vnusquisque suæ animæ curam impendat, & alienam conscientiam non scrutetur. Sint colloquia vestra ædificationi, & ad prouocationem charitatis. Nemo alteri referat aut nunciet, vnde charitas illius aduersus fratrem aliquem minuatur. Nemo de se exemplum teporis aut mali operis fratris præbeat, nemo scandalum, id est, peccandi occasionem relinquat. Nemo offensionis memoriam aut amaritudinem erga aliquem in corde circumferat, sed serenitatem vultus, & floridum aspectum, dulcedinemq; cordis, & amicitiam verborum benignitatem (vbi loqui congruit) frater fratri exhibeat, præstante Domino Iesu Christo, qui est benedictus in secula, Amen.

IN EADEM SOLENNITATE.

*Præcellentia Angelica natura quanta de ipsorum erga nos fidelitate,
deq; multiplici scandalo vitando.*

Sermo IV.

Angelis suis Deus mādauit de te, vt custodiāt te in omnibus vijs tuis. Psal. XC. In his verbis fratres charissimi, insinuat nobis immensa charitas Dei erga homines quia non satis est illi hæc visibilia, & temporalia nobis dedisse ad vsum, & solatū nostrum, sed etiam beatissimos illos spiritus angelicos dedit nobis in custodes, & ministros. Et quibus nobis? Ingratis, indignis, qui sumus in peccato concepti & enutriti. Nec solum vult vt custodiant animas nostras, sed etiam lutea vasa corporum nostrorum. In quo consideranda est beneuolentia maxima illorum spirituum, qui cum sint beatissimi, non cōtemnunt nos miseros & corruptibiles, sed dignantur nobis seruire in terris, vt possimus cum illis postea gaudere in caelis. Ipsi nos dignantur